

DONNA BARBA HIGUERA

ALEBRİHELER

KÜÇÜK BİR KANAT ÇIRPIŞI
TARİHİN SEYRİNİ DEĞİŞTİREBİLİR.

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul, 2025

ALEBRİHELER
Donna Barba Higuera

Özgün adı: Alebrijes

ISBN: 978-605-188-773-9

© Metin 2023, Donna Barba Higuera

© Kitabın ilk baskısı Arthur A. Levine tarafından yapılmış, Türkçe hakları
Stimola Literary Studio, Inc ile Intercontinental Literary Agency Ltd
aracılığıyla alınmıştır.

© Tüm Türkçe hakları Beyaz Balina Yayınlarına aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Yazan: Donna Barba Higuera

Editör: Filiz Çiçek

İngilizceden çeviren: Gökem Gök

Grafik tasarım: Ecem Şenalioglu

Kapak tasarımı: İlknur Muştı

Baskı ve Cilt: **Deniz Matbaacılık**

Matbaa Sertifika No: 77699

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmanetepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41/Faks: 0212 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 info@beyazbalina.com.tr

DONNA BARBA HIGUERA

ALEBRİHELER

KÜÇÜCÜK BİR KANAT ÇIRPIŞI
TARİHİN SEYRİNİ DEĞİŞTİREBİLİR.

Çeviren: Gökem Gök

Mark'a.

*Bu yolculukta birbirimizin elini bırakmadığımız müddetçe
çamur içinde bir sığınak bile dünyadaki
tüm sihri ve kabbahayı barındırır.*

**BU HİKÂYE, BÜYÜK LEANDRO TARAFINDAN
BANA ANLATILDIĞI GİBİDİR.**

I

Bir ejderin keskin ıgıgı sessizliği delip geçti. Kısa süre içinde başları, gece boyunca avlanmak için yer kabuğunu yarıp ortaya çıkacaktı. Tozu duma-na katıp arkalarında öldürücü sporlar bırakarak Pocatel Vadisi boyunca sürüne sürüne ilerleyeceklerdi. İkin-ci ıgık, ilkine karşılık verdi. Yankı-nın vadiye çarpıp geri dönmesini bekledim. Bir... iki... Üç... Çıplak başıma iğneler batar gibi oldu. Bu ejder, şehrin sınırından en fazla, incecik bir mumun ömrü kadar uzaktaydı. Domurun¹ kapısının sımsıkı bağlı olup olmadığını kontrol ettim.

Lula'nın domuru çok pisti; çürümüş fare gibi kokuyordu ancak beni ve Gabi'yi, pazar yerinde yankesicilik yapmaktan ve yetimhaneden uzak tutuyordu. Lula zalim olabilirdi ancak o olmasa Pocatellilerin bizim gibi Cascabel² yetimlere ne yaptığını biliyorduk. Bbreklerimizden olabilirdik. şimdilik Lula'yı seçiyorduk.

1 Yazar bu kelimeyle bir tür çadırı, barınağı ifade etmektedir. (Ed. N.)

2 (İşp.) Genel anlamda ıngırak ve de ıngıraklı yılanın çıkardığı ses anlamlarına gelir. Bu hikyede kısaca "ıngıraklı yılan" anlamında kullanılmaktadır. (. N.)

Lula, gözleri kapalı, mırıl mırıl söyleniyordu. “Oo, evet. Güzel. İyi iş çıkarmışsın, canım. Mükemmel bir dokumacı olacaksın. Yetenekli bir Cascabel.” Bense onun zihninin çoktan başka bir yere, başka bir zamana gitmiş olduğunu biliyordum.

Gabi, Lula’ya doğru eğildi. Lula’nın horultuları domurumuzu çöl fırtınasına tutulmuş gibi zangırdatmaya başlamıştı. Yine de Gabi’yi hızlıca geri çektim. Lula’yı uyandırırca dayak verdi, orası kesindi. Pocatel’e ilk geldiğimizde Lula teyze, uzun, kır saçlarını yüzünün önüne salardı ancak geleli bir kış bile geçmeden Pocatel’in idarecileri buyurmuştu: “Domurlarda yaşayan herkes, bitli kafalarını tıraş etmek zorundadır.” Bizi diğerlerinden ayırmanın bir yolu daha.

Ejder bir kez daha cıyıkladı. Bir... iki... üç... dört... beş...

Yankının giderek daha geç duyulmasıyla mumu söndürdüm. Domurun kapısını olabildiğince sıkı kapattığımdan emin oldum. Bizi ejder sahasından koruyan Hendek’ten uzaktaydık ancak domurlarımız, avları esnasında oluşturdukları havada uçan sporlara karşı pek korumuyordu.

Gabi’nin elini elime alıp annemizin bana yaptığı gibi bir melodi mırıldanmaya başladım.

“Hımm, mmm, mmm, mmmm.”

Sonra tıpkı gerçeği gibi, çingiraklı yılan sesi çıkardım. “Çıı, çıı, çıı, çıııı.”

Gabi gözlerini kapattı, ağzının kenarları kıvrılarak hafif bir tebessüm oluşturdu.

Ben de gülümsüyordum ve yavaşça, neredeyse fısıltıyla, melodiyi mırıldanmaya devam ediyordum: *“Hımm, mmm, mmm, mmmm.”*

Gabi’nin nefesleri derinleşti. Artık uykuda olduğuna göre ben de uyuyabilirdim. Bu yerden kaçacağımız –o çok yakındaki– günü rüyamda gördüm.

Eski kilise binasındaki an üç kere çaldı. nceki gece birini sürdüler. Sadece geceleri, ejderler ava çıktığında sürgün ediyorlardı. Canavarın tiz ılıklarını düşünüyordum. Sürgüne gönderilen kişi her kimse belki de Pocatel Vadisi’ni geçip sırtı aşmayı başarmıştı. Yıllar nce Cascabellerin şehre girebilmesinin tek nedeni, tepedeki gneşti. Bir de vadiyi geçerken ayaklarımızın altında yatan tehlikeden bihaber olmamız. Gündüz, ejderler avlanmazken ayrılacak bile olsak Pocatelli Muhafızlar, dağlarla çevrili şehir ve Hendek’le... imknsızdı. Yine de yakında bir gün...

Gabi ile ben doğrulduk ancak Lula teyze, anın son yankısıyla bile uyanmadı. Yaşça büyük Cascabellerden biri olabilirdi fakat bildiğimiz – bilge, alışkan– yaşlılara hiç benzemiyordu. Geçen birkaç senede onlardan öyle çoğunu kaybettik ki. Lula teyze, Gabi ile ben nasılsa çalıştığımızdan canının istediğı kadar uyuyor ve dönüşte yanımızda getirdiğımız yiyecekleri yiyordu.

Gözlerimiz yarı kapalı olarak dişlerimizi temizlemek için Gabi ile ben diş sıyrıcılarımızı çıkardık. Yataklarımızı drdk. Gabi kendi drl yatağınını benimkinin üstüne istifledi, bense domurda bize ait diğerkm izleri ortalıktan kaldırdım. Lula teyzeye varlığımız ne kadar az hatırlatılırsa o kadar iyiydi. Ayağıkalkıp Gabi’nin kalkmasına yardımcı olmak için elimi uzattım. Dengesini kaybetti. Son zamanlarda bu giderek daha sık oluyordu. Genellikle, Lula teyze, ona normalden çok daha uzun süre ıngıraklı Yılan Dansı alıştırması yaptırdıktan sonra. Bugün daha fazla yiyecek kazanmalıydık.

Gabi kapının bağıını çözdü.

Lula teyze yattığı yerde dönerek hırıltılı bir şekilde ksrd. Yatağının yanından parmaklarımın ucunda geçerken ortalığıknlatarak, “Siz veletler, biraz daha sessiz olamaz mısınız?” diye bağırdı.

Dışarıda başkalarının da hayaletler gibi domurlarından çıktıklarını görüyordum. Hep birlikte patates tarlaları yönünde, domurların ucuna doğru yürüdük. Her zamankinden fazla sürgüne rağmen son zamanlarda Rejim, tarla işçilerinin yiyecek paylarını günden güne azaltıyordu. Dün Gabi, tek bir patates bile hak edemedi, benim hak kazanmış olduğum iki patatesin çoğunu da Lula teyze yedi.

Domurlardan, Pocatel'in ana caddesine çıktık. Uzakta, güney yönünde, Ruhlar Ağacı'na bağlı kumaş şeritlerle saçlar gözüme çarptı; rüzgârda yaprak gibi sallanıyorlardı. Aksi yönde, Devriye'nin, kasabanın kuzey bölümünün güvenliğini sağladığı yerde, Pocatelliler güne başlamak üzere evlerinden çıkıyorlardı. Koyu kahverengi okul giysileri içindeki çocuklar, uzun, tuğla bir binaya doğru yürüyordu. Anneleri onlara el sallarken içeri girip gözden kayboluyorlardı.

Mısır rengi saçları olan küçük bir erkek çocuk, annesine haykırdı. "Gitmek istemiyorum!"

Diğerleri onları izlerken annesi, çocuğu dirseğinden yakalayıp *nazikçe* okula doğru yönlendirdi.

Gabi alaycı bir şekilde güldü. "Budala. Belki bizimle yer değiştirmek ister."

"Hişt!" dedim gülmemeye çalışarak. Pocatelli çocuklardan birini gübre ve patates tarlalarının yakınlarında hayal etmeyi deniyordum.

Bir kalhaneden¹ gelen yanan kömür ve odun kokusu havayı sarmaya başladı. Dumanın oluşturduğu pus, Pocatel'in ana yolunun bir ucundan diğerine sürüklendi. Çok geçmeden, vurulan çekiçten gelen *tın... tın... tın...* sesleri gün boyunca tüm vadide çınlayacaktı.

Gözlerimi kasabanın merkezine, pazarı kurdukları yere diktim. Kadınlar, taş ve tuğladan yapılmış temiz evlerine dönüp gözden kayboluyorlardı.

¹ Bir alaşımdaki madenleri, farklı erime dereceleri yardımıyla birbirinden ayırma işlemi yapılan yer. (Ç. N.)

Kocaları ve çocukları dönene kadar sadece kumaş dokuyup patatesli ekmek yaptıklarını duymuştum. En büyük evlerden birinin verandasında iki kadın, bildiğimiz sandalyelerde oturuyordu. Uzaktan bile bu kadınların giysilerine renk veren koyu boyalar bana, onların hamur yoğurup kumaş dokuyan türden Pocatelli kadınlar olmadığını anlatıyordu. Bu evden, koyu yeşil giysili bir adam çıktı. İdareci rozeti bir an güneş ışığıyla yansıdı.

Yanlarından geçerken adam, kadınlardan birini yanağından öptü. Kadın, diğerine doğru eğilip bir şeyler söyledi. Kahkahası bütün sokakta çınladı. Bunun, Lula teyzenin arkadaş edinmeye ve komik olmaya çalıştığına attığı kahkaha ile aynı olduğunu fark ettim.

Bir Muhafız, kasabanın bize ait tarafını onlarınkinden ayıran sokağın ortasından aşağı doğru ağır ağır yürüyordu. Duvar yoktu ancak kasabanın bizim tarafını Pocatellilerin evlerinden ayıran görünmez bariyer, Pocatel bronzundan yapılan kalın bir levha gibiydi. Pazarın kurulduğu günler –en azından kısa bir süre için geçmemize izin verildiği zamanlar– dışında onların bölgesine girmeye asla cüret edemedik.

Gabi ile ben ve diğer Cascabeller zıt yönde yürüyorduk. Tarlalara yaklaştıkça odun dumanı ve pişen ekmeklerin kokusunu, gübrenin leş gibi kokusu bastırdı.

Dönüp arkaya baktım. Belki birkaç nesil sonra her şey farklı olacaktı. Belki bizden sonra gelenler tunik yerine Pocatelli giysileri giyeceklerdi. Bizlere, hayatta kalmamız için bize verilen yiyeceklerle minnettar olmamızı söylüyorlardı. Bizi kesin ölümden kurtardıkları için. Ancak şimdilik, onlar karınlarını doyurduktan sonra çürümeye yüz tutmuş artıklara hak kazanmak için tarlaları işleyen Cascabellerdik. Yani, kim kime muhtaçtı? Kim kimi kurtarıyordu?

Tarlalara saptık. Kendime, bakmamam gerektiğini söylüyordum ama Ruhlar Ağacı'nda daha önce orada olmayan uzun, pas rengi bir şerit ku-

maşı görecek kadar yakındım. Daldan, ölü bir kertenkelenin kuyruğu gibi aşağı sarkmıştı. Zengin birinin giysisinin kalın kumaşı olmalıydı çünkü ince bir tunik parçası değildi.

Kalın kumaşı pek sık görmeyiz. Onların ölüm törenlerinde istenmiyoruz ancak huzura ermemiş öfkeli ruhlara karşı korunmak için kumaş bağlamak burada bizim de âdetimiz hâline geldi. Ölü Orman’ın gerisindeki ağaçlarda gezinen ruhlardan birini henüz görmedim. Ya fazla uzak-tayım ya da ejderler gibi onlar da yalnızca güneş battığında ortaya çıkıyor.

Tam Devriye’den birine çarpmak üzereyken Gabi dirseğimi yakaladı. “Dikkat et, Leandro!”

Ancak Devriye, tarlaların etrafında yaptığı yürüyüşüne devam etti, bana bakmadı bile. Yaklaşık yüz Cascabel işçiydik. Sıralarımızın başında dizildiğimizde Devriye, patates tarlalarına girişi kapatıp bizi o günlüğüne oraya hapsetti.

Tarla İdarecisi gözetleme kulesinden hepimizi denetliyordu. İdareci rozeti olan bronzdan bir gübre böceği, toprak rengi giysisinin üzerinde parılıyordu. Arada bir güneş vurduğunda ışığı gözümü alıyordu.

Tarla İdarecisi düdüğünü öttürdü.

Tuniğimi uyluklarıma kadar çekip diz çöktüm, dizlerim toprağa gömüldü. Bitkilerin canlılığını yitirmiş yaprakları, patateslerin hazır olduklarına işaret ediyordu. Kolumu dirseğime kadar toprağa sokup bitkiyi söktüm. Bir iri, birkaç da küçük patatesi dışarı çıkardım. Onları kasama koyup sonraki bitkiye geçtim. Geride kalmış bir tane bulmayı umarak artık bitki bulunmayan yerleri bile eşeliyordum.

Birçoğu sırtını güneşe dönerek çalışır. Ben Gabi’ye göz kulak olabilmek için yüzümü diğer yöne dönüyordum. Her günkü gibi Franco’nun yanında çalışmak üzere görevlendirildim. Üst dudağının bir köşesi küçümsemeyle büküldü ve aramıza, yere tükürdü. Başımı çevirdim. Franco’nun

arkasında Ari vardı; bizimkinden birkaç domur ötede yaşayan, yaşça benden büyük bir kız. Anne ve babası öldüğünden beri çok daha hızlı çalışıyordu, yetimhaneden uzak durmak için olduğuna emindim. Ben de aynısını yapardım. Arkada, Ari'nin devamındaki yarım sıra dolusu sökülmemiş bitkinin gerisinde Gabi, bir kökü çekip çıkarmaya çabalıyordu.

Benim arkamda kalan son sırada domurlardaki en yaşlı kişi vardı: Jo. Pocatele gelmeden önce hiçbir zaman atalarımız gibi tarlalarda çalışmamıştık. Karada yiyecek arıyorduk, bulabildiklerimizle yaşamımızı sürdürüyorduk. Harıl harıl çalışıyorduk ama geçinip gidiyorduk. Hem o zamanlar sayımız bunun üç katıydı. Küçüktüm ve insanların çoğunu tanı mıyordum ama Jo'yu gayet iyi hatırlıyorum. O zamanlar bile çok yaşlıydı.

Hepimize sırtı dönük olduğundan Jo'nun kiminle konuştuğunu anlamadım ama her gün olduğu gibi söze başladı: "Bundan yüz kış önce, mü-kemmel bir Cascabel izci olan büyük büyük büyük dedemin, La Cuna'yı keşfettiğini biliyor musunuz?"

Kimse cevap vermedi. Bu hikâyeyi hepimiz yüzlerce kez dinlemiştik.

"San Joaquin'deki atalarımıza büyük keşfinin haberini vermek için azıcık yiyecek ve suyla elli dört ay döngüsü boyunca yürümüş. Bir mağaranın içinden akan nehri, yiyecek yeterince balığı ve tüm Cascabellere yetecek yiyeceği yetiştirecek suyu olan La Cuna'nın haberini vermek için."

Gabi yaptığı işi bırakarak başını güneşe doğru kaldırıp gülümsedi. Havayı kokluyordu, sanki La Cuna'nın nehrinin tatlı suyu hemen yakınlardaymış gibi. Şu anda bile umut ediyordu.

Cascabel izcisinin gerçekten de Jo'nun büyük büyük büyük dedesi olup olmadığını kim bilir. Ancak Beşik'in –yani San Joaquin'in doğusuy-la kuzeyine seksen iki günlük yürüme mesafesindeki La Cuna'nın– efsanesi; atalarımızı, nesillerin umut dolu insanlarını, onu aramaya gönderen şeydi.

Jo, bir bitkiden diğerine geçmeden durup uzaklara daldı. “İnsanlarımız her gece yeni bir ateşin başında yeni bir yatak kolluyordu. Hikâyelerimizi anlatıyor, şarkılar söyleyip danslar ediyorduk.” Gülümsedi ve yüzünde sihirli bir şekilde gamzeler belirdi, mutlu bir hikâye anlattığında hep olduğu gibi.

O günlerde, bir osuran kertenkele fıkram vardı, birlikte yürüdüğümüz diğer insanlardan bazılarına anlatıp mükemmelleştirmeye çalışmıştım. Anlaşılan o ki osuran kertenkeleler bir tek bana komik geliyordu.

Jo’nun gülümsemesi soldu. Yanaklarındaki derin çukurlar olmadan daha yaşlı göründü. “Ama üç kış önce, aydınlık bir sabah ejderler uyurken, Cascabeller bir vadiye açılan bir sırtı aşır yüzyıllardır görmediğimiz bir şey buldular. Başka insanlar.” Elini yeniden toprağın içine yavaşça sokarken sırtı kamburlaştı. “Ne yapmış olduğumuzu henüz anlamadan...”

Hep olduğu gibi hikâyesi canlılığını yitiriyordu. Sonraki bölümü yüksek sesle söylemediğine memnundum. Ne yapmış olduğumuzu henüz anlamadan nasıl da kapana kısıldığımızı. Devriye’den biri, birisinin bu şekilde şikâyet ettiğini –ya da diğerlerini kaçmak için ikna etmeye çalıştığını– duyacak olursa bu, onun sürgün edilmesine neden olabilirdi. Bizleri Pocatel’in dışında var olan tehlikelerden korudukları için minnettar olmamızı istiyorlardı. Zorlu bir kış geçirmiştik, açlıktan ölmek üzereydik ve yiyeceklerini kabul ettik. Onlara göre, bu borcu ödediğimize şükretmeliydik. Kasabaya şans eseri girmeyi başarmış olabilirdik ancak artık dışarıda, sürgünde hayatta kalma ihtimalimiz...

Saatlerce kazdık; Jo ise o aheste, çatalı sesiyle durmadan gevezelik ediyordu. “Eskiden tüm bir mevsimi donmuş hâlde nefes almadan geçirebilen bir hayvan, bir kurbağa, olduğunu biliyor muydunuz? Bahar geldiğinde buzları çözülür ve hayata geri dönerdi. Yaşadığı yerin adı Ala... Alas...” Sesi azalarak kesildi.

Gabi kazmaya bir anlığına ara verip gözlerini ona dikti. “Olmaz, Jo! Neresi? Burada kesemezsin. Bu hikâyeyi hiç anlatmadın! Kurbağanın yaşadığı yer neresiydi?”

Kendimi gülmekten alıkoyamıyordum. Şansıma bizim tarlanın Muhafızı öteki uçtaydı.

Jo, Gabi’ye dönerek kızın ne söylediğine dair hiçbir fikri yokmuşçasına omuzlarını silkti. “Kızgın görünüyorsun, küçük kız. Neyin işe yarayacağını biliyorum. Atalarımızın, San Joaquin’deki petrol sahasında çalışan işçilerin, bulduklarında koyu renkli yağdan gölleri küreklerle geçmek için kayıklar kullandıklarını biliyor muydun?”

Gabi, “Bu doğru olamaz,” diyerek dudak büktü ve kollarını yeniden toprağa daldırdı. Buz kurbağasının gerçek olup olmadığını, eğer öyleyse de Eski Dünya’da nerede yaşadığını asla öğrenemeyecektik.

Jo, “Bu kara yağın kullanıldığı makinelerden çok daha sonra... yeni makineler, hava gemileri, insanları bir günde dünyanın öteki ucuna götürdü,” diye devam etti. “Enerji için bir kova su kullanarak.” Kolunu havaya sallıyor. “O bir kova... Ay’a seyahat etmeye yetecek enerjiydi.”

Franco, “Saçmalık!” diye bağırıyordu. Karısı Naji, can çekişmekte olan bir hayvanın sesine benzer tiz bir kahkaha patlatıyordu.

Jo’nun gülümsemesi silindi ve kolunu tekrar toprağın içine daldırdı.

“Gerçekten öyle miydi?” diye sordum Jo’ya usulca.

“Ben yalan söylemem.” Jo sıkılgan bir şekilde omuzlarını silkti. “Bana öyle anlatıldı.”

Ari, patateslerini dökmek için Jo’nun yanından geçerken sırtını sıvazlamak için yolundan epeyce saptı. “Ben sana inanıyorum, Jo.”

Gabi, “Ben de!” diye seslendi.

Jo gülümsedi. “Tamam, tamam.” Boğazını temizleyerek sesini bir kez daha yükseltti. “Bir zamanlar, dünyanın her yerinden insanlar birbiriyle

anında konuşabiliyorlarmış. Ufak bir cama bakıp...” o sırada elleriyle havaya küçük bir kare çizdi, “gezegenin diğer ucundaki birinin yüzünü görüp sesini duyabiliyormuşsun.”

Gabi ile ben karşılıklı tebessüm ettik. Gabi başını iki yana sallayıp gözlerini deviriyordu. Biz bile bazı şeylerin gerçek olamayacağını biliyorduk.

“Bana ne anlatıldıysa size onu anlatıyorum,” dedi Jo.

İnsanlarımızın yer kabuğunun derinlerinde yaşayarak nasıl güç bela hayatta kaldığını düşünüyordum. İlk Pocatellilerin terk edilmiş bakır madenlerinde nasıl sağ kaldıklarını. Ona, “Sence hâlâ oralarda bir yerdeler mi? Dünyanın diğer ucundaki insanlar?” diye sordum.

Ancak Jo bu defa cevap vermedi; tekrar patates toplamaya koyulmuştu, zihniyse artık başka bir yerdeydi. Muhafızın tekrar bize doğru yürüdüğünü görüp işime döndüm.

Güneş tam tepedeyken diğerleri ters yöne dönerek yüzlerini güneşten kaçırdılar. Ancak ben Gabi’ye göz kulak olmak için olduğum yerde kaldım, kızgın güneş yüzüme vuruyordu. Sıranın sonundaki yığıma patatesleri boşaltıyordum. Güneş battığında umarım bir iki tanesini yanımızda götürmeye hak kazanmış olurdum. En fazla gözü olan en küçük patatesler ikinci yığına gidiyordu. Ölü bitkiyi çekip çıkardığım her seferinde, yerine yumru köklerden birini koyup çukuru dolduruyordum.

“Büyü, büyü, küçük tohum,” diyerek her tohuma hayat fısıldıyordum, çocuğunu beslemesi ve kısa sürede yeni patates bitkileri getirmesi için ölü bitkiyi üstüne bırakıyordum.

Tarlanın öteki ucunda bazı Pocatelli’nin meyve bahçesindeki işlerinin başına sonunda gelmiş olduklarını gördüm. Olgun, canlı renklerdeki meyveleri toplamak için merdivenlere tırmanıyorlardı. Bu yiyecekleri sadece idarecilerin ve ailelerinin yemelerine izin vardı. Toplayanlarsa Pocatellilerin en alt tabakasındakilerdi, bizim sayemizde bir daha asla

dizlerinin üzerinde patates tarlalarında çalışmak zorunda kalmayacaklarını umanlardı.

Seyrek meyve ağaçlarının arkasında, atalarından kalma eski madenlerin karanlık girişleri nokta nokta görünüyordu.

Muhafızlar, meyve bahçesinde çalışan bu Pocatellileri denetlemekle ilgilenmiyorlardı. Ben de bu insanların hırsızlık yaparlarsa neler olacağını bildikleri için mi çalmadıklarını merak ediyorum. Yine de meyvelerden gizlice yemiyorlar mıydı? Çürük bir meyveyi bile?

Kahverengi elbiseli genç bir kadın, sarı meyveli bir ağacın altından gözlerini dikip bize baktı. Ben de ona baktım, ta ki bir Muhafız, görüşümü engelleyene kadar. Tarlaların etrafında dolaşan Devriye bizi meyve ağaçlarından mı uzak tutuyordu yoksa orada çalışan Pocatellilerden mi? Başımı bir kez daha kaldırıp baktığımda kız, başını önüne eğmişti, hasır şapkalı bir adamdan azar işitiyordu.

Gülüyordum çünkü onların arkasında, bir adam dikkatlice merdivene çıkarken iki Pocatelli işçi, merdiveni alttan tutuyorlardı. Ben çam ağaçlarına dayanak olarak sadece ayak parmaklarımı, bileklerimi ve kollarımı kullanarak tırmanırdım. Gözlerimi kapatıp başımı, alçalmakta olan güneşe doğru kaldırdım, tıpkı o ağaçların tepelerindeyken yaptığım, iğnelerinin kokularını içime çektiğim gibi. Yüzümde ılık güneş ve onun göz kapaklarımdan içeri sızan parıltısıyla yalnızca bir anlığına yeniden ağaçlardaydım, halkımla beraber yiyecek arıyordum. Çok mutluydum ve de özgür...

Altın rengi parıltıya kara bir gölge düştü. Gözlerimi açtım.

Tarla İdarecisi tepemde dikiliyordu.

